Ramon, em deus un tallat

Aquest cap de setmana tots els partits de bàsquet jugats a Girona s´han aturat un minut. Ho han fet en memòria del desaparegut Ramon Sitjà, l´home que va introduir el minibàsquet a la demarcació, que va fundar el Sant Josep a principi dels seixanta, que va ajudar un munt de clubs a començar la seva activitat i que, en una època on això era complicat de fer, va apostar pel bàsquet femení. I tot això sense que ell mai hagués volgut cap reconeixement públic, tot i que no se´ls va estalviar perquè els tenia més que merescuts.

Algú va dir, en saber la seva mort, que amb ell marxava l´últim d´una generació irrepetible, suposo que per entusiasta, treballadora, incansable i altament altruista. No sé si és així, però sé segur que en Ramon era així. Amb ell és segur que ha marxat l´últim d´una manera de fer que haurien de començar a copiar tots aquells que entrenen, i més si entrenen mainada petita. A en Ramon li era igual guanyar o perdre, ell posava en valor els entrenaments, el treball que s´hi feia, la millora personal, la constància i la companyonia. Després, si es guanyava, perfecte; i si es perdia, es felicitava el rival per haver estat millor. I l´endemà, es tornava a entrenar.

En Ramon, ho saben bé els que l´han envoltat, no era gens amic d´aquells pares que volen que, per damunt de tot, els seus nens o nenes siguin els que facin més punts, els que llancin més vegades o els que tinguin més estona la pilota. Més aviat avorria i, si em permeten, el fastiguejaven aquesta mena de pares amb aquesta manera de fer: «molts nens es perden per culpa dels pares», m´havia dit més d´un cop. I aquesta és una filosofia que val per al bàsquet, per al futbol i per a tots els esports en general, sobretot si parlem de formació. Perquè en Ramon sempre deia que en aquestes edats els entrenadors el que havien de ser era educadors. Clavat. Com diu sempre Jordi Puig, un dels gironins sortits de Sant Josep i amb molts anys a l´ACB: «en Ramon va ser un autèntic avançat al seu temps». Tant de bo ara sapiguéssim seguir les seves línies de mestratge i no ho fiéssim tot a imitar els americans i a guanyar partits. Tant de bo.

Però el que segurament no deu saber gaire gent és que un home tant de bàsquet com en Ramon, era un autèntic apassionat del futbol. De fet, ell mateix va practicar aquest esport fins gairebé els vint anys, moment en què es va passar al bàsquet –per «culpa» de Mateu Pell. Un canvi que ja no va tenir volta enrere, la cistella el va atrapar, però el futbol va mantenir la seva atenció.

Això ve a compte perquè en els darrers anys en Ramon era un gran seguidor del Girona FC, en vivia amb alegria les temporades d´eufòria i en patia els anys en què la cosa sembla torçar-se. En els darrers temps, admirava la feina que estava fent Pablo Machín i el feia sentir especialment orgullós que en un equip consolidat de Segona A hi apareguessin noms com els d´Eloi, Granell, Pons, Coris o Mas. Suposo, això m´ho faig jo, que veia en aquesta llista la feina que ell havia fet en el seu moment a Sant Josep amb els Puig, Espinosa, Brea, Sábat o Darnés.

I en els darrers mesos, abans de l´estiu, quan el Girona FC lluitava per tercer any consecutiu per l´ascens, i el seu estat físic ja no l´acompanyava del tot, em va dir més d´un cop: «crec que no veuré l´equip de la meva ciutat a Primera». Ens hi vàrem jugar un tallat i se n´ha anat sense pagar-me´l. Però són tantes les coses que ens ha deixat i les lliçons de vida que ha escampat amb els centenars de nens i nenes que ha entrenat i educat, que he decidit no tenir-li en compte.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/10/16/ramon-em-deus-tallat/873185.html?utm_source=rss